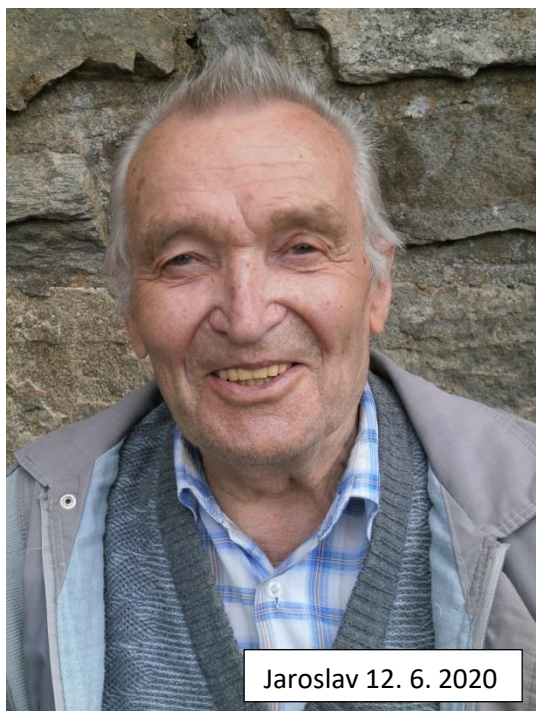

Jaroslav 12. 6. 2020

Jaroslav Tureček

patří k nejlepším kamarádům pana Ludvíčka, na jehož vyprávění se můžeme těšit v červenci. Když se ptám na rok narození, směje se, že je to už tak dávno, že si to nepamatuje.

Ale teď vážně. Narodil jsem se 10. května 1933 u babičky Bejvlů v Předvojovicích, to je chalupa pod námi. Byl to hodně starý rod a ta chalupa prý pamatuje Jana Lucemburského, který tu údajně přenocoval, když jel do Vídně. Celé hospodářství mi v poslední vůli odkázal strýc, který byl bezdětný, a já to pak prodal sestře Anně. Teď tam bydlí její dcera.

Jméno Jaroslav mi vybrala maminka Anna, té se moc líbilo. S mým tatínkem Václavem Turečkem měli pět dětí a žili v chalupě U Vítů, Předvojovice č. p. 4, kde dodnes bydlím se synem.

Maminka všechny děti rodila doma. Tehdy k tomu volali jen porodní bábu z Velhartic. Jako nejstarší se narodila sestra Růženka, byla o osm let ode mne a měl jsem ji moc rád. Tatí byl na mě a na Růženku přísný, tak jsme drželi spolu. V dospělosti se provdala za Míška z Čachrova a bydleli v Klatovech. Poslední dva roky žila v domově pro seniory. Zemřela teprve nedávno. Maminka se taky dožila vysokého věku, přes devadesát let. Dva roky po Růžence se narodil bratr Václav, pak sestra Anna, já a nakonec o dvanáct let mladší a nejmilovanější Milena. Ta má v Klatovech v Pražské ulici Tescomu.

Strýc Jan Bejvl

Chalupa U Vítů, Předvojovice 4

Dětství jsem měl kouzelné. Spoustu jsem toho užil s bráškou, s kamarádem Kubátem a kluky Janečkovými. Honza Janeček se mnou seděl v lavici na měšťance. Do obecní školy jsem chodil do

Kunkovic v katastru Jesení. Vždycky se tam říkalo U Motlů. Hned za školou vedly hranice se Sudety. Učitele Vařejku jsem měl moc rád. Když pak Němci školu zabrali, museli jsme chodit do Čachrova. Do naší školy si vojáci přivezli zdatné Němky, které jim jódlovaly. To jsme jako děti tajně pozorovaly. Koncem války škola fungovala jako lazaret, a když ji Němci opustili, místní si tam chodili pro deky.

Válku jste tedy zažil poměrně zblízka...

To ano. Mám několik děsivých zážitků. Když jsme šli se Sukem ze školy, asi tak v půlce cesty, někde u Tomáškovic křížku, nad námi od Jarkovic přelétala dvě letadla hloubkařů. Nalétávala na Čachrov a střílela do Havlovic

Hospodářské budovy u domu, pan Rendl brousí kosu

stodoly, která hořela, byl v ní benzín. Pak letěla k Bradnému a zase nalétávala na Čachrov.

Američané taky ostřelovali německá nákladní auta, která

Pan Rendl s koňmi na hospodářství

převážela, co se dalo. Potom Němci jezdili v noci, ale stejně nestačili všechno vyrabovat.

Hrůzu ze smrti jsem zažil u celnice, která byla na odbočce na Kunkovice. U Puksajna Američané ostřelovali nákladní auto. Šofér byl Ukrajinec, který sloužil Němcům. Posádka auta to o fous přežila, německý oficír i voják utekli a Ukrajinec zůstal u Hajdrů na noc. Říkal: „Máš vodku? Všechno ti dám“. Na korbě auta měl totiž karbid na svícení a ten se Hajdrům hodil.

Nedlouho po ostřelování německého nákladáku šlo na to místo několik otců se svými kluky hledat „hlyzny“, vystrílené patrony. My s bráškou jsme tam taky byli s naším tatím. Viděli jsme, jak Mandl z Bradného vyběhl z celnice, hulákal a pátil na muže. Prý si myslel, že to jsou partyzáni. Tehdy jsme se s bráchou opravdu báli. Byli jsme sice schovaní v křoví, ale tatí byl v ohrožení života.

Kde jste sloužil na vojně?

Místo vojny jsem musel jako pětépák do dolů na Kladno. Mého otce totiž označili za kulaka. Tehdejší sušický okres byl velmi horlivý a hledal příčiny, kde se dalo. My jsme zas až tolik polností neměli, necelých 25 ha i s lesem. Naštěstí ho nezavřeli, ale já to odnesl takhle.

Od roku 1960 až přes důchod jsem pracoval ve Škodovce v Plzni. Vyučil jsem se soustružníkem, ale dělal jsem na horizontální vyvrtávačce. Vyráběli jsme lodní hřídele pro Jugoslávii, Dánsko a další země. Jedna turbína šla až do jižní Ameriky. Když jsme bydleli

Jaroslav (asi 20 let)

Jaroslav s dcerou Jitkou a panem Rendlem, který vypomáhal na hospodářství

v Plzni, postavili jsme si u Vranova blízko Stříbra chatu. Je to tam krásné. Občas tam jezdíme, ale málo. Se synem Jaroslavem máme spousty práce doma na katru. Někdy musíme zakázky i odmítat.

Jaké jste měl manželství?

Pěkné. Manželka se jmenovala Irena. Měla takové ruské jméno, asi protože její otec dělal řidiče z povolání a vozil komunistické pohlaváry. Bohužel zemřela v 53 letech, to bylo v roce 1991. Měli jsme se moc rádi a měli dvě děti, syna Jaroslava a dceru Jitku. Teď už jsou dávno dospělí. Jitka bydlí v Šumperku a mám od ní vnučku Veroniku.

Pan Jaroslav je ve svém věku fyzicky i mentálně jako mladík. Na odchodu trochu stydlivě přiznává, že po úmrtí manželky měl čtrnáct let známost. To mne ovšem nepřekvapuje. Dodneška je na něm vidět, že se mu ženy líbí. Uznejte, mít v 87 letech sex - appeal, není to záviděníhodné?

V Předvojovicích 31. května 2020

zapsala Zdeňka Hranáčová

A ještě pár fotografií na závěr.....

Jaroslav se sestrou Růženkou a Milenou a Karlem Míškem na Skalce u Jarkovic

Bratr Václav se přiženil do Drhov u Dobříše

Katr u domu v zimě odpočívá, ale v létě se nezastaví

Jaroslav s kamarádem Ludvíčkem (Ludvíkem Jankou z Kunkovic)

